

متن پرسش

سلام: در رابطه با سلوک جاری انقلاب اسلامی یک سؤال دارم. چرا این سالهای اخیر اینقدر با خودم در جنگ و انکار و متلاشی شدن و نابودی خودم بودم تا الان، که حس می‌کنم یکی اومد و من رو از شر خودم نجات داد؟ من دیگه نمیتونم با خودم گلاویز باشم، یعنی بدون این اتفاق اکنونی، یعنی آرامش محض و بودن بودنها، هرگز نمیتونم چیزی باشم. بخدا قسم از بس نمی‌دونستم کی ام و گم می‌شدم و روانی می‌شدم الان غیر از این بودن، نمیتونم کم تر باشم. معمولی بودن در انتظارم نیست. عقلم، روحم، قلبم وای چقدر گمشدن ها و متلاشی شدن ها سخته بخدا سخت ترین چیز ممکنه.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اندر این ره می‌تراش و می‌خراش ** تا دم آخر دمی فارغ مباش
تا دم آخر دمی آخر بود ** که عنایت با تو صاحب سر بود
موفق باشید